DELE AF FORMUERET - SOMMEREKSAMEN 2003

Opgave 1

Alf Arup, Århus, var indehaver af forretningen »Arups Antikviteter«, der drev en omfattende handel med »køb og salg af antikke møbler«, som det hed i butiksvinduet. I antikvitetsbranchen havde ekspedienter stillingsfuldmagt til at købe enkeltgenstande for op til 5.000 kr. pr. stk. og til at sælge antikviteter med op til 10 %'s rabat.

Fra den 1. til den 10. april 2003 skulle Arup deltage i en antikvitetsmesse i London, og han aftalte derfor den 31. marts med en bekendt, Bent Bram, at denne skulle tage sig af de henvendelser, der kom via telefon, telefax og e-mail, mens Arup var udenlands. Telefon, telefax og e-mail blev viderestillet til Bram, der samtidig fik overgivet nøgle og alarmkode til forretningen, så han kunne udlevere genstande, som det lykkedes ham at sælge. Bram fik derimod udtrykkeligt forbud mod at købe antikviteter. Kort før sin afrejse den 1. april sendte Arup sålydende e-mail til alle stamkunderne på sin mailing-liste:

> »Kære stamkunde. Mens jeg er på antikmesse i London fra den 1. til den 10. april, kan tilbud om køb afgives pr. telefon, telefax eller e-mail som sædvanligt. Tilbuddene behandles af Bent Bram, som har fuldmagt til at indgå alle aftaler på mine vegne. Med venlig hilsen Alf Arup«.

Den 8. april modtog Bram en e-mail fra stamkunden Cecil Cook fra Århus, der ville købe en antik kommode, som han havde set til 3.000 kr. i Arups butiksvindue. Efter nogen korrespondance enedes Bram og Cook om en pris på 2.500 kr.

Den 9. april fik Cook kommoden udleveret mod betaling af 2.500 kr. Da Cook var gået, lagde Bram pengene i kasseapparatet. Under transaktionen var der kommet en person ind ad døren. Den pågældende viste sig at være en stamkunde, nærmere bestemt Ditte Dam fra Rønde, der gerne ville sælge »et henrivende spejl«, som hun havde medbragt, for 3.500 kr. Bram anså det for et røverkøb og slog straks til. Bram forklarede, at han ikke havde penge nok i kassen til at betale nu. Dam foreslog derfor, at Arup blot kunne sende hende »endnu en e-mail«, når han var tilbage igen, så de kunne aftale nærmere om

udveksling af ydelserne.

Inden Bram låste forretningen af, tog han en smuk vitrine (et glasskab) med sig. Skabet var forsynet med et prisskilt på 2.495,- kr., hvilket beløb Bram lagde i kasseapparatet.

Om aftenen den 9. april ringede Arup til Bram for at høre, hvordan det gik, og Bram aflagde beretning. Arup blev meget ophidset over, at Bram havde givet en alt for stor rabat på kommoden, havde købt et spejl til trods for forbuddet mod køb og med hensyn til vitrinen havde »handlet med sig selv«. Inden Bram kunne nå at svare, brølede Arup, at Bram var en svindler, som han aldrig mere ville have noget med at gøre. Bram forsøgte forgæves at ringe tilbage. Bram, der – ligesom alle Arups stamkunder – havde overværet mange af Arups voldsomme udbrud, hvor han som regel var blevet god igen efter nogen tid, betroede straks sin kone det passerede, men slog det ellers hen. Dog stillede Bram næste dag – for at formilde Arup – vitrinen tilbage i forretningen og fjernede de 2.495 kr. fra kasseapparatet.

På grund af omfattende pilotstrejker, der lammede hele den europæiske flytrafik, kunne Arup ikke komme hjem den 10. april som planlagt.

Den 11. april modtog Bram en e-mail fra en stamkunde ved navn Emmert Eg fra Esbjerg, som gerne ville byde 9.500 kr. for et skakbord, som han havde set til 9.995,- kr. i butikken. Egs kone var kollega med Brams kone, og på den måde havde Eg dagen forinden – den 10. april – fået et nøjagtigt referat af telefonsamtalen mellem Arup og Bram.

Bram svarede endnu den 11. april Eg, at han på Arups vegne accepterede tilbuddet, og at Eg blot kunne kigge ind i forretningen samme dags eftermiddag, hvor Bram var til stede. Eg kiggede forbi omkring kl. 15, hvor flere nysgerrige personer gik og osede i butikken. Bram fandt skakbordet frem, som Eg betalte og fik med sig.

Den 12. april var Arup tilbage i Århus, og alt kom for en dag – og gik i hårdknude.

Der ønskes en redegørelse for retsstillingen mellem Arup og Bram vedrørende vitrinen, som ingen af dem nu ville have, mellem Arup og Cook vedrørende kommoden, mellem Arup og Dam vedrørende spejlet og mellem Arup og Eg vedrørende skakbordet.

Løsningseksempel til opgave 1

1. Vitrinen

Bram har som fuldmægtig for Arup indgået en aftale med sig selv som køber. Det er som udgangspunkt retsstridigt, hvis en fuldmægtig indgår aftale med sig selv, jf. analogien af KMSL § 40. I det foreliggende tilfælde, hvor der er tale om køb/salg af en vare, som er udstillet til en fast pris, og som kunne være solgt for denne pris til enhver anden, er det dog ubetænkeligt at lade fuldmægtigen indgå aftalen med sig selv til den anførte pris *(altså uden enhver rabatgivelse!)*.

Bram må forstå Arups telefoniske raserianfald således, at Arup blandt andet er utilfreds med aftalen vedrørende vitrinen. Arups udsagn kan nærliggende fortolkes således, at Arup mener, at handelen bør gå tilbage. Selv om Bram ikke straks har accepteret dette mundtlige tilbud, må det efter omstændighederne være i orden, at han lader ydelserne gå tilbage.

Konklusion: Arup kan ikke forlange, at Bram skal aftage vitrinen.

2. Kommoden

Arup har udstyret Bram med en § 13-fuldmagt, der er sendt til alle personer på en mailing-liste. I henhold til denne fuldmagt kan Bram indgå »alle aftaler« i Arups navn. Bram kan således uden videre sælge en kommode, der er udstillet til 3.000,- kr., for 2.500 kr., når han har fået en så vidtgående fuldmagt, som tilfældet er.

Allerede fordi han har ydet en rabat på mere end 10 %, ville Bram derimod ikke kunne forpligte Arup i henhold til reglerne om stillingsfuldmagt.

Konklusion: Cook kan beholde kommoden.

3. Spejlet

Det første spørgsmål er, om Bram har fået en § 13-fuldmagt til at *købe*. Det er klart, at Arup ikke har *villet* give Bram fuldmagt til at købe, ligesom det er klart, at Bram ikke har nogen bemyndigelse hertil. Det er derimod mindre klart, hvad der følger af en fortolkning af fuldmagten, hvilket jo i første række er afgørende.

Ordene »tilbud om køb« tyder klart på, at det kun er sådanne tilbud, der giver Arup mulighed for salg, som har interesse i hans fravær. Dette stemmer også med sund fornuft: At købe ind kræver mere sagkundskab end at sælge til udstillede priser (evt. med fradrag af en vis rabat), og køb kan formentlig også bedre vente end salg. Den følgende sætning begynder med ordet »[t]ilbuddene«, der kun *kan* vise tilbage til de anførte »tilbud om køb«, og ordene »alle aftaler« i den næste sætning *kan* kun være underordnet indledningsordet »[t]ilbuddene« (som-sætningen er en relativ bisætning til den indledende hovedsætning). En fortolkning ud fra ordlyd, kontekst og sund fornuft fører altså til, at Bram kun har en § 13-fuldmagt til at sælge – ikke til at købe.

(Det er dog fuldt ud acceptabelt, hvis den studerende antager, at Dam læser § 13-fuldmagten i lyset af den omstændighed, at Bram optræder som ekspedient i forretningen, og *med denne begrundelse* når frem til, at § 13-fuldmagten også indbefatter køb).

Det næste spørgsmål er, om Bram har en stillings- eller adfærdsfuldmagt til at købe. Bram står – med ejerens indforståelse – i en butik, i hvis rude det er anført, at man køber og sælger antikviteter. Bram er ikke ved at gøre rent, men ved at gennemføre en

transaktion med en kunde: han udleverer en salgsgenstand og lægger penge i kasseapparatet. For en person, der kommer ind i forretningen, må det i det mindste fremstå, *som om* Bram har stillingsfuldmagt (AFTL § 10, stk. 2) som ekspedient. Formuleringen af § 13-fuldmagten er ikke klar nok til at bringe hende i ond tro. Det må derfor antages, at Arup efter reglerne om stillings- eller adfærdsfuldmagt er forpligtet over for Dam.

Konklusion: Dam kan afkræve Arup 3.500 kr. for spejlet.

4. Skakbordet

Spørgsmålet om Egs gode eller onde tro er kun relevant, for så vidt Bram har handlet inden for en fuldmagt fra Arup.

Der er to mulige fuldmagtsgrundlag:

For det første må det afgøres, om Eg kan påberåbe sig § 13-fuldmagten, eller om denne efter sit eget indhold er uvirksom efter den 11. april. En ordlydsfortolkning fører til, at fuldmagten ikke længere gælder, men en formålsfortolkning fører til, at den fortsat gælder. Det forekommer nærliggende at antage, at fuldmagten er ment at skulle gælde, så længe Arup er forhindret. (Den omstændighed, at Arup har tilbagekaldt bemyndigelsen over for Bram, er naturligvis helt uden betydning for fortolkningen af fuldmagten).

For det andet må det afgøres, om Eg kan påberåbe sig, at Bram har en stillings- eller adfærdsfuldmagt. På samme måde som over for Dam (jf. ovenfor under 3) må det over for Eg tage sig ud, *som om* Bram har stillingsfuldmagt (AFTL § 10, stk. 2) til at optræde som ekspedient. Det må derfor antages, at Arup efter reglerne om stillings- eller adfærdsfuldmagt som udgangspunkt er forpligtet over for Eg.

Til trods for de to fuldmagtsgrundlag vinder Eg dog ikke ret, hvis han er i ond tro om Brams manglende bemyndigelse som følge af Arups tilbagekaldelse af samme. Eg må dog antages at være i god tro: Arup er kendt for sine voldsomme udbrud og bliver som regel god igen; når Eg ser Bram i forretningen, må han antage, at Arup og Bram er blevet forsonede.

Konklusion: Eg kan beholde skakbordet.

Litteratur (pensum): *Lennart Lynge Andersen og Palle Bo Madsen:* Aftaler og mellemmænd, 4. udg. (2001) s. 290, s. 291 f., s. 292 ff., s. 313 og s. 316.

Opgave 2

Bo Bendsen var ejer af rengøringsfirmaet »Snehvide«. Ud over almindelig indendørs rengøring kunne Bo også tilbyde sine kunder pasning og vedligeholdelse af udendørsområder. Til brug herfor havde Bo efterhånden indkøbt en del maskiner samt indrettet et mindre værksted til vedligeholdelse af maskinerne.

Bo havde ansat fire rengøringsassistenter, heriblandt Aksel Andersen og Thor Thomsen. Bos kunder var fordelt mellem hans rengøringsassistenter, der hver især fik udleveret nøgler til de kundelokaler, hvor de skulle forestå rengøring. Værkstedsarbejdet blev primært udført af Bo, men i tilfælde af travlhed hjalp Aksel også til her.

Mandag den 7. april 2003 havde Aksel ikke så meget at lave, og han bad derfor Bo om lov til – mellem sine kundebesøg – at låne værkstedet og værktøjet til fremstilling af en »peberkværn«. »Peberkværnen« ville Aksel lave i overstørrelse og bruge som et sjovt indslag til en vens 30 års fødselsdag. Det havde Bo, der netop selv var på vej til møde med et nyt kundeemne, ingen indvendinger imod. Aksel fandt straks et par store, gamle tønder frem. Den ene af tønderne havde indeholdt benzin, hvorfor Aksel skyllede den med vand. Herefter svejsede Aksel, der havde en vis erfaring fra et 2 ugers kursus i svejsning, de to tønder sammen. Herved skete der en eksplosion, som skyldtes, at benzintønden ikke havde været tilstrækkeligt rengjort. Eksplosionen medførte, at Aksel blev slynget baglæns i lokalet, hvor han landede i et bord. Aksel brækkede den ene arm og var herefter sygemeldt i 6 uger. På grund af tilstødende komplikationer medførte skaden et varigt mén på 5%. Skaden på bordet beløb sig til 4.000 kr.

Kl. 02.00 om natten tirsdag den 8. april låste Thor sig – under anvendelse af den nøgle, han havde fået udleveret – ind hos en af »sine« kunder, »Georgs Glasfabrik«, hvor man fremstillede unikke og meget efterspurgte glasting. Fabrikken var ejet af Georg Gormsen. Thor, der aftenen før – som sædvanlig – havde gjort rent på fabrikken, havde nu taget sin gode ven Valter Villadsen med. Thor og Valter udvalgte sig adskillige glasskåle og glasfade, som de pakkede ned i en stor flyttekasse, hvorefter de igen sneg sig ud i mørket. Glasskålene og glasfadene kunne Georg have videresolgt for 25.000 kr. (incl. 8.000 kr. i fortjeneste).

Thor og Valter havde besvær med at bære den tunge flyttekasse med glastingene, og da de passerede en aflåst cykel, besluttede de at bruge cyklen til hjemtransport af flyttekassen. De dirkede låsen på cyklen op, hvorefter de anbragte flyttekassen på cyklen. Herefter trak de cyklen hjem til den beboelsesejendom, hvor Valter havde sin lejlighed. Da de løftede flyttekassen af cyklen, gled kassen fra dem og landede på fortovet. Alle glastingene blev knust. De stillede den uaflåste cykel på den overdækkede cykelparkeringsplads, der var lavet i ejendommens gårdhave, hvorfra den senere samme nat blev stjålet af ukendte gerningsmænd. Cyklen tilhørte Hanne Hansen, som netop havde købt den for 1.700 kr. Cyklen var omfattet af en tingsforsikring, som Hanne havde tegnet i forsikringsselskabet Fuldsikring med en selvrisiko på 1.000 kr.

Hvorledes er den erstatnings- og forsikringsretlige stilling?

Der skal ikke tages stilling til størrelsen af eventuelle personskadeerstatninger.

Løsningseksempel til opgave 2

1. Skaden på Aksel

Aksels »tab« er godtgørelse for svie og smerte, jf. EAL § 3, og godtgørelse for varigt mén, jf. EAL § 4 (samt eventuelt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. EAL § 2).

En arbejdsgiver – her Bo – har pligt til at sørge for, at ansatte arbejder under betryggende sikkerhedsmæssige forhold, herunder pligt til instruktion og tilsyn (Lærebogen s. 65). Selv om fremstillingen af peberkværnen blev udført på arbejdspladsen i arbejdstiden (mellem Aksels kundebesøg) med Bos accept, var fremstillingen/arbejdet udelukkende af *privat karakter*, hvorfor Bo ikke havde hverken instruktions- eller tilsynspligt vedrørende fremgangsmåden m.v., og derfor er Bo ikke ansvarlig. »Tabet« må derfor bæres af Aksel selv.

(Skaden skyldes heller ikke arbejdet eller de forhold, hvorunder arbejdet foregik, jf. ASL § 9).

2. Skaden på Bos bord (4.000 kr.)

Aksel har utvivlsomt handlet culpøst og er dermed ansvarlig for skaden. Aksel kan ikke påberåbe sig lempelsesreglen i EAL § 23, stk. 3, jf. stk. 1 (Lærebogen s. 169), eftersom skaden er forvoldt under arbejde af privat karakter, og dermed er Aksel/Bo ikke på skadestidspunktet i et arbejdstager-/arbejdsgiverforhold i DL 3-19-2's forstand (Lærebogen s. 163 ff. og s. 167).

Aksel er derfor fuldt ud ansvarlig for skaden.

3. Tyveriet på »Georgs Glasfabrik«

Thor har utvivlsomt handlet culpøst.

Selv om Thors handling er abnorm, er Bo (tillige) ansvarlig, jf. DL 3-19-2, da der er tale om ansvar *i* kontraktsforhold, og da handlingen qua den udleverede nøgle har en vis forbindelse med Thors arbejde som rengøringsassistent hos Bo (Lærebogen s. 159 f. med note 13 samt U 1964.806 H og U 1994.695 H).

Da der er tale om et strafbart forhold, kan Thors ansvar ikke lempes i medfør af EAL § 23 (Lærebogen s. 167 ff.). I det indbyrdes forhold mellem Thor og Bo fører EAL § 23 til, at Thor må bære hele tabet.

Valter har ligeledes handlet culpøst. Herefter hæfter Bo, Thor og Valter (fuldt ud) solidarisk over for Georg. I det indbyrdes forhold mellem de solidarisk hæftende skadevoldere fører EAL § 25, stk. 1, til, at tabet må fordeles ligeligt mellem Thor og Valter (Lærebogen s. 317 f.).

Georgs tab/erstatningskrav udgør 25.000 kr. med fradrag af undgåede omkostninger ved salget, jf. princippet i FAL § 38, eftersom der er tale om en vare, som Georg har tilvirket til videresalg (Lærebogen s. 209 f.).

4. Hannes cykel

Bo er ikke erstatningsansvarlig efter DL 3-19-2 for Hannes tab i forbindelse med cyklens forsvinden, eftersom betingelsen »derudi« ikke er opfyldt; cykeltyveriet har (slet) ikke forbindelse med Thors arbejde (Lærebogen s. 163 ff.).

4.1. Den forsikringsdækkede del af skaden (700 kr.)

De 700 kr. dækkes umiddelbart af tingsforsikringen i forsikringsselskabet Fuldsikring.

Thor og Valter, der uretmæssigt har sat sig i besiddelse af cyklen, har ikke i forbindelse med cyklens endelige bortkomst handlet forsætligt eller groft uagtsomt. De er dog ansvarlige for cyklens endelige bortkomst. Thor og Valters ansvar kan enten begrundes med, at de har handlet (simpelt) uagtsomt ved at efterlade cyklen uaflåst eller med, at der er tale om et »tvangslån«, jf. DL 5-8-1 a fortiori. Forsikringsselskabet Fuldsikring har imidlertid ikke regres, jf. EAL § 22, stk. 1, jf. § 19, stk. 1 (Lærebogen s. 161 f., s. 330 og s. 336).

4.2. Den ikke-forsikringsdækkede del af skaden (1.000 kr.)

Thor og Valter er solidarisk erstatningsansvarlige for så vidt angår de 1.000 kr., jf. ovenfor. I det indbyrdes forhold mellem Thor og Valter skal ansvaret deles lige, jf. EAL § 25, stk. 1 (Lærebogen s. 317 f.).

»Lærebogen« er: *Bo von Eyben og Hans Henrik Vagner*, Lærebog i erstatningsret, 4. udgave (1999).

Opgave 3

Mellem Svend Sivertsen, der ejede et fjerkræslagteri, og grosserer Karl Knudsen blev der den 5. marts 2003 indgået aftale om Knudsens køb af 2.000 slagtede, frosne »bornholmske luksushanekyllinger« til 30 kr. pr. stk. Det aftaltes, at Sivertsen skulle levere kyllingerne på Knudsens virksomhedsadresse den 12. marts inden kl. 11, og at købesummen skulle betales senest 7 dage herefter.

Den 12. marts kl. 10 afleverede en vognmand på Sivertsens vegne et læs frosne kyllinger til Knudsen. Kyllingerne blev straks kørt ind i Knudsens frysehus. I forbindelse hermed blev Knudsen opmærksom på, at der kun var leveret 1.600 kyllinger. Straks samme dag sendte Knudsen et brev med følgende ordlyd til Sivertsen:

> »Jeg reklamerer hermed i anledning af, at der mangler 400 kyllinger af den aftalte leverance. Hilsen Knudsen«.

Som følge af en fejl begået af postvæsenet kom brevet dog aldrig frem til Sivertsen.

Den 27. marts rykkede Sivertsen telefonisk for betaling af den fulde købesum for kyllingerne, i alt 60.000 kr. Knudsen afviste telefonisk pure Sivertsens krav, idet Knudsen henviste til sit brev af 12. marts. Parterne nåede ikke til enighed, men afsluttede samtalen med vrede udtalelser om, at de hver især ville rette henvendelse til deres advokater.

Natten til den 28. marts skaffede militante dyreaktivister sig med et brækjern adgang til Knudsens forsvarligt aflåste frysehus. Her overhældte de alle de slagtede kyllinger med rød maling. Samtlige kyllinger, der befandt sig i frysehuset, blev herved totalt ødelagt.

Den følgende dag, den 28. marts, afholdtes et møde mellem Sivertsen og Knudsen og deres advokater. Sivertsen krævede principalt 60.000 kr. svarende til købesummen for 2.000 kyllinger, subsidiært 48.000 kr. svarende til købesummen for 1.600 kyllinger. Knudsen bestred principalt at skulle betale noget til Sivertsen overhovedet med den begrundelse, at »varen dels ikke var blevet leveret, dels var blevet ødelagt«. Subsidiært krævede Knudsen levering af de 400 kyllinger, han ikke havde modtaget. Dette krav afviste Sivertsen med henvisning til, at Knudsen var »for sent ude«. Endelig krævede

Knudsen en erstatning på 10.000 kr. for sin mistede fortjeneste svarende til 2.000 kyllinger à 5 kr., der var forskellen mellem den aftalte pris på 30 kr. pr. kylling og den almindelige markedspris, som var 35 kr. pr. kylling. Sivertsen ville ikke bestride de af Knudsen angivne beløbsopgørelser, men Sivertsen bestred i det hele at være erstatningspligtig.

Hvordan er retsstillingen mellem parterne?

Løsningseksempel til opgave 3

Der er tale om et *handelskøb*, jf. KBL § 4, som har karakter af et *genuskøb*, jf. KBL § 3.

1. Købesummen for kyllingerne

1.1. De 1.600 ødelagte kyllinger

Der sker levering af 1.600 kyllinger den 12. marts. Herefter er det klare udgangspunkt, at Knudsen bærer risikoen for varen, jf. KBL § 17, stk. 1 (Lærebogen s. 66 ff.).

Der er imidlertid ikke leveret hele den aftalte ydelse, idet der mangler 400 kyllinger ud af de aftalte 2.000. Der er tale om *forsinkelse* med en del og ikke en kvantitetsmangel, jf. KBL § 50; den store afvigelse mellem den aftalte mængde og den faktiske leverance bevirker, at uanset om Sivertsen måtte have »ment« at opfylde aftalen fuldt ud, kan Knudsen ikke »gå ud fra«, at det leverede er tænkt at skulle tjene til fuldstændig opfyldelse (Lærebogen s. 81 f.).

400 kyllinger ud af 2.000 (20 %) udgør ikke »en ringe del af det solgte«, jf. KBL § 21, stk. 3, og Knudsen er derfor som udgangspunkt berettiget til at hæve *hele* købet som følge af væsentlig forsinkelse, jf. KBL § 21, stk. 1, jf. stk. 3. Det forhold, at varen hændeligt er gået til grunde, hindrer ikke Knudsens ophævelse, idet levering ikke virker risikooverførende, jf. KBL § 58 (Lærebogen s. 71).

Knudsen har reklameret over de manglende 400 kyllinger ved brev af 12. marts, og ifølge KBL § 61 kommer det ikke ham til skade, at brevet går tabt, da der er benyttet en forsvarlig befordringsmåde (post) (Lærebogen s. 110).

Ifølge opgaveteksten er der imidlertid tale om, at Knudsen »reklamerer […] i anledning af, at der mangler 400 kyllinger af den aftalte leverance«. Knudsen har således alene afgivet en *neutral* reklamation den 12. marts, men ikke specifikt gjort hævebeføjelsen gældende. Knudsen afgiver først hæveerklæringen den 28. marts, hvilket er for sent, idet der i tilfælde af ophævelse skal afgives specifik reklamation »uden ugrundet ophold«, jf. KBL § 27, 3. pkt. (Lærebogen s. 111 f.). Knudsen er herefter uberettiget til at hæve købet den 28. marts og må betale købesummen for de 1.600 kyllinger, selv om de er gået til grunde, d.v.s. 48.000 kr. (svarende til 1.600 kyllinger à 30 kr. pr. stk.).

1.2. De 400 kyllinger

De 400 kyllinger, der aldrig er blevet leveret, udgør *forsinkelse* med en del og ikke en kvantitetsmangel, jf. KBL § 50 og ovenfor under pkt. 1.1.

Der kræves ikke som ved ophævelse en specifik reklamation, for at købet kan fastholdes; Knudsen skal blot »inden rimelig tid« meddele Sivertsen, at han vil fastholde købet, jf. KBL § 26, 3. pkt. (Lærebogen s. 110 f.). Kravet om fastholdelse inden rimelig tid må anses for opfyldt i den foreliggende situation, hvor kravet fremsættes den 28. marts. Knudsen har herefter krav på levering af de 400 kyllinger, som han naturligvis må betale købesummen for, d.v.s. 12.000 kr. (400 kyllinger à 30 kr. pr. stk.).

2. Knudsens erstatningskrav

Det bemærkes indledningsvis, at der ikke foreligger nogen ansvarsfritagende omstændigheder for Sivertsen, jf. KBL § 24.

Knudsens erstatningskrav på 10.000 kr. for mistet fortjeneste er beregnet efter reglerne om prisdifferencetab.

Med hensyn til *de 1.600 kyllinger* har Knudsen fortabt sin hæveadgang, jf. ovenfor under pkt. 1.1, og han kan derfor ikke kræve sit prisdifferencetab erstattet, sml. KBL § 25 (Lærebogen s. 107 ff.). Det bemærkes, at Knudsen har afgivet en neutral reklamation den 12. marts. Denne reklamation afgives »straks« og er derfor rettidig, jf. KBL § 27 og § 61, uanset at reklamationsskrivelsen går tabt under befordringen (Lærebogen s. 110 f.). Selv om Knudsen ikke har gjort hævebeføjelsen gældende rettidigt, jf. ovenfor under pkt. 1.1, er den neutrale reklamation dog i princippet tilstrækkelig til, at Knudsen bevarer sin ret til at kræve erstatning af Sivertsen.

Med hensyn til *de 400 kyllinger* fastholder Knudsen (hvilket han er berettiget til, jf. ovenfor under pkt. 1.2), og Knudsen har derfor ikke lidt et prisdifferencetab, sml. KBL § 25 (Lærebogen s. 107 ff.). Det bemærkes, at Knudsen rettidigt fremsætter erstatningskravet den 28. marts, jf. KBL § 26.

»Lærebogen« er: *Nils Elmelund m.fl.:* Lærebog i dansk og international køberet, 2. udgave (1996).